

Fiskerierne anses hensigtsmæssig, bør den være lettere tilgængelig, og det formenes, at en Vedtægts Tilvejebringelse efter Omstændighederne dels bør paabydes ved Loven, dels kunne fremtvinges, dels ogsaa erhverves ad Bevillingsvejen. (Betragte vi nu de forskjellige Retsforhold, hvorunder Fiskerierne forekomme, saa er det en Selsfølge, at den foreslaaede Foranstaltning ikke kan gjøres gjældende i det aabne Hav, udenfor Søterritoriet, hvor Fiskeriet er ubetinget frit, ligesom Gjenomsrettens Ufrænkkelighed fordrer, at Endelsfiskerierne holdes udenfor den; derimod kan den komme til Anvendelse paa de færfte Bunde, hvori Flere ere lodtagne, og der bør Vedtægt kunne fremtvinges, hvor blot een Lodtager begjærer det, saaledes som i § 61 foreslaaet. Ved § 17 ere fremdeles Grunde ansførte for, at ogsaa Rysfiskeriet bør kunne blive Gjenstand for Regulering, hvilket vi i bemeldte § have foreslaaet at skulle ske ad Bevillingsvejen, og det behøver ej videre Forklaring, at Afgjørelsen bør være hos Indenrigsministeriet; men for de under det herværende Kapitel henhørende Bunde bør Ordningen paa bydes, saaledes som i nærværende § foreslaaet, og udføres paa offentlig Beføstning. Det er nemlig ikke blot, fordi disse Bunde saa ofte have Karakteren af Indføjer eller aalignende Løb, men endnu mere fordi de af Grunde, som tidligere i nærværende Betænkning ere tilstrækkelig fremhævede, ved de stigende Fiskepriser ere i høj Grad udsatte for Udfiskning og allerede befindes at være i en temmelig forfalden Tilstand, og endelig fordi det allevegne er herfra, at Nødsraab nu høres, at der gjennemgaaende for hver især bør foreskrives en Vedtægt til Fjernelse af alle Ulemper samt til Fiskeriets Oprensning og Bevaring for Fremtiden; intetsteds bør den mangle. Det gaar ikke an at overlade Afgjørelsen af, om Vedtægt skal have eller ikke, til Kommunernes Balg (man vilde være udsat for derved at komme i samme Tilfælde, som da Lov 22de Marts 1867 § 11 havde bestemt, at ethvert Sogneraad i de Limfjorden tilgrænsende Kommuner kunde udnevne en Fiskeritilsynsmand; 3 Aar derefter viste det sig, at der af 103 Kirkesogne kun var 19, som havde benyttet Tilladelsen). Vi formene, at Sagen tjenes bedst ved, at Tilvejebringelsen af Vedtægterne som en Forpligtelse lægges i de overordnede kommunale Myndigheders, Amtsraadenes og Byraadenes Hænder, til Udførelse i Lighed med, hvad der allerede har fundet Sted med Hensyn til Vandløbene siden Anordn. 29de Juli 1846. Det vil herefter være Amtsraadene, der med Indenrigsministeriets Sanction først komme til at afgjøre, hvilke Bunde i Kredsen der skal undergives Regulering, og dernæst foranstalte Vedtægterne tilvejebragte; Fiskerinspektørens Vejledning dertil samt Indenrigsministeriets Approbation maa være tilstrækkelig Borgen for, at de forskjellige Vedtægter udgaa saa ensartede som muligt, byggede paa de samme Grundsætninger, saaledes at de ikke komme til at indeholde hinanden modstridende og ophævede Regler. Det forudsættes som en Selsfølge, at Vedtægterne ville blive dannede under plejet Samraad med Sogneraadene, samt at Oplysninger ville blive indhentede hos de paagældende Kommuners sikkende Beboere, uden at Loven derom behøver at foreskrive Noget nærmere. Maaden hvorpaa, og ved hvem Vedtægterne skulle tilvejebringes, maa det overlades Amtsraadene at tage Bestemmelse om; det er tilstrækkeligt at anordne, at Fiskerinspektøren skal være med; — forøvrigt vil jo Kapitlet om Limfjorden, der er at anse som et legalt Regulativ, kunne tjene til Rettesnor i de fleste Tilfælde for Udarbejdelsen af Vedtægter for Landets øvrige Fjorde. Om end det maatte synes, at den foreslaaede Tidsgrense af 1 Aar for Vedtægternes Tilvejebringelse paa sine Steder kunde blive knap nok, formener Udvalget, at det med snart erhvervet Dvælse maa kunne lade sig gjøre; ialtfald er selsfølgelig Sntet i Vejen for, at Ministeriet, hvor Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tilstaa Udsættelser, hvilke jo ogsaa maae indtræde, naar Ministeriet forlanger Vndringer foretagne ved indsendte Vedtægter, førend de approberes.

Overensstemmende med Foranstaaende er Paragrafen affattet, idet Udvalget er gaet ud fra, at Stats- og Lovgivningsmagten gjennemgaaende bør overtage Udførelsen for at sikkre sig, at en saa vigtig Foranstaltning ikke kommer til at mangle nogetsteds. Udvalget er overbevist om, at det kun vilde føre til en halv Forholdsregel, hvis det overlodes de deri Interesserede som deres egen Sag at afgjøre, om der skulde være Vedtægt et Sted eller ikke, og hvordan den skulde være; Mangelen af Vedtægt paa nogle Steder, medens saadan bestod paa andre, vilde bidrage til at svække Retsberidsheden hos den menige Fisker, istedetfor hos ham at befæste den.

Det vil neppé betvivles, at Amtsraadet bør have frie Hænder til under Indenrigsministeriets Tilsyn at indstille, hvilke Bunde der bør optages paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Fortegnelse, og det maa da staa adænt at medtage saadanne Bugter, der egne sig dertil og ligge indenfor Søterritoriets Grænse.

Udvalget kan ikke antage, at der behøves nogen særlig Udtalelse om, at, hvor et Fiskevand, der skal reguleres under Et, tilgrænses af flere Amter, bør disses Amtsraad alle deltage i Udarbejdelsen, eventuelt ved Delegerede, og det er netop her, hvor Meningssulighederne lettere kunne tænkes at ville opstaa, af Vigtighed, at Indenrigsministeriet har den afgjørende Myndighed.

Vedtægterne, der jo kunne ændres af Ministeriet, efterat vedkommende Amtsraad og Fiskerinspektør derover ere hørte, bør have samme Retsvirkning som selve Fiskerilovens Bestemmelser. 3